

Koningin Wilhelmina

LANG GELEDEN WAS een meisje van tien koningin van ons land. Haar naam was Wilhelmina. Acht jaar lang werd ze geholpen door haar moeder, prinses Emma. Toen Wilhelmina achttien jaar werd, zei Emma: 'Nu ben je oud genoeg om het zelf te doen. Je hebt mijn hulp niet langer nodig.'

Wilhelmina's verjaardag werd gevierd met een groot feest in Amsterdam. Van de Amsterdammers kreeg Wilhelmina een gouden koets cadeau. In die koets reed ze een rondje door de stad. En alle mensen juichten. Wilhelmina lachte vriendelijk. Ze zwaaide naar iedereen. Maar veel liever had ze met de mensen langs de kant willen praten. Ze zou hun problemen willen oplossen.

In haar dagboek schreef ze:

Het lijkt wel of ik in een kooi woon.

Ik kan nooit eens doen wat ik zelf wil.

Op een dag werd Wilhelmina door haar moeder meegenomen naar Duitsland. 'Ik wil je graag voorstellen aan een vriendelijke prins,' zei Emma. 'Hij heet Hendrik van Mecklenburg.'

Wilhelmina begreep wel wat de bedoeling was. Het was tijd voor een huwelijk.

De ontmoeting verliep prettig. Wilhelmina en Hendrik vonden elkaar aardig. Al na een paar afspraakjes zei Wilhelmina tegen haar moeder: 'Ja, ik wil wel met hem trouwen.'

Toen Wilhelmina en Hendrik getrouwd waren, kregen ze één kind: Juliana.

De kleine Juliana kreeg les in een klasje op het paleis. Daar leerde ze alles over de geschiedenis van het land. Over de tijd van de jagers en de boeren. Over de tijd van de Romeinen. Over de tijd van de monniken en de ridders. En over prins Willem van Oranje, haar eigen verre voorvader.

Toen brak er oorlog uit. Duitsland veroverde België en Frankrijk. Nederland probeerde zich niet met de oorlog te bemoeien. Dat lukte heel goed. Maar er kwamen wel veel arme vluchtelingen uit België. Die moesten allemaal te eten hebben. Koningin Wilhelmina bezocht de vluchtelingen in hun kampen en probeerde hun moed in te spreken. Na die Eerste Wereldoorlog leek het allemaal weer goed te komen. Het was vrede in de wereld.

Prins Hendrik werd ziek en overleed.

Voor Juliana werd een prins gezocht. Net als haar moeder trouwde ze met een Duitse prins: Bernhard van Lippe-Biesterveld.

Juliana en Bernhard kregen een dochter. Ze noemden haar Beatrix.

In Duitsland kwamen opnieuw mensen aan de macht die ruzie maakten met andere landen. Koningin Wilhelmina waar- schuwde de regering: 'Het wordt gevaarlijk.

We moeten ons voorbereiden op een oorlog. Als we niet uitkijken, wordt ons land bezet.'

'Ach,' zei de minister-president, 'het zal wel meevallen.'

Maar het viel niet mee.

Op 10 mei 1940 viel het Duitse leger ons land binnen. De Nederlandse soldaten deden hun best om de vijand tegen te houden, maar er was geen beginnen aan. Het laatste gevecht was op de Grebbeberg, bij Rhenen, vlak bij de dierentuin. Honderden soldaten vonden er de dood. En van de dierentuin bleef niet veel over.

Nederland kon niets anders doen dan zich overgeven. Koningin Wilhelmina vluchtte met prinses Juliana, Beatrix en de kleine Irene, die vlak voor het begin van de Tweede Wereldoorlog was geboren, naar Engeland.

Sommige mensen waren teleurgesteld en zeiden: 'De koningin laat ons in de steek. Ze is bang.'

De koningin dacht daar heel anders over. Vanuit Engeland kon ze ons land veel beter helpen. Ze ontving vluchtelingen en praatte met soldaten. En ze maakte plannen met de man van prinses Juliana. Bernhard was een slimme soldaat. Met de hulp van Amerikaanse, Canadese, Engelse en Poolse soldaten werd ons land na vijf jaar weer vrij. Koningin

Wilhelmina kon terugkeren naar haar paleizen, maar ze wilde liever niet in een paleis wonen. Wilhelmina wilde helpen het land op te bouwen. Daarom ging ze in een gewoon huis wonen aan de Parklaan in Den Haag. Ze stapte op de fiets en ging bij gewone mensen op bezoek om te praten over hun problemen. 'Onze koningin is echt een moeder van het land,' zeiden veel mensen.

Toen de koningin 68 jaar was, deed ze afstand van de troon. Nu was Juliana aan de beurt om koningin te worden.

In 1962 overleed Wilhelmina. Haar lichaam werd bijgezet in de kelder van de Nieuwe Kerk in Delft, net als dat van haar man Hendrik en al haar familieleden. Het was een bijzondere plechtigheid. De koets was wit en alle paarden waren bedekt met witte kleden.

En zo... is het echt gebeurd.